

отъ ловъ и донесе на баща си ѣстѣето, което приготви. А Исаакъ въ недоумѣніе рече му: Че кой ли е онзи, който прѣди малко ми донесе ѣстѣе, и когото благословихъ съ сичкытъ добрини като първенецъ? — Туй като чу Исавъ, наченъ да гълчи, и напълни домътъ съ плачъ и рыданіе. (Быт. кз 18—40).

§. 29. Отхожданъето на Иакова

Исавъ, кипналь отъ гнѣвъ, плашаше да убіе Иакова. За туй Ревекка, като са боѣше отъ смъртъта на обичныйтъ си сынъ, рече му: Бѣгай, сыно, приуйка си Лавана и остани тамъ до като мине гнѣвътъ на брата ти. — Иаковъ слѣдователно, като са прости съ майка си и съ баща си, отиде въ Месопотамія. На отиванъе стига на едно мѣсто, дѣто уморенъ отъ пѣть останъ да прѣнощува. И тѣй зе камѣтъ, тури го за възглавница и заспа. (Быт. кз 41 — кн. 1—11.)

§. 30. Видѣніето на Иакова.

Иаковъ видѣ на снъ сълба, която, опрѣна на земята, стигаше до небето, и Божытъ ангелы са качѣхъ и слѣзвахъ по нея. Чу и Бога да му дума: „Азъ съмъ Богъ на твой баща, ще ти дамъ земята, на която спишъ. Не са бой! азъ ти помагамъ; дѣто че отидешъ, вредъ азъ та пазя, и ще та заведъ пакъ въ бащинътъ ти домъ и чрѣзъ тебе сичкытъ народы ще са благословятъ!“ — Иаковъ като са събуди поклони са на Бога. (Быт. кн. 12).